

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף ל"ז למסקנא

דף ל"ז ע"א

א. מצוה שהיא חובת קרקע, אינה נוהגת אלא בארץ. ומצוה שהיא חובת הגוף, נוהגת גם בחוצה לארץ. שנאמר בארץ, ונאמר כל הימים אשר אתם חיים על האדמה, צא ולמד מהאמור בענין "אבד תאבדון את כל המקומות", מה עבודה זרה שהיא חובת הגוף נוהגת בכל מקום, כך גם כל מצוה שהיא חובת הגוף. (דין ערלה וכלאים בחוצה לארץ, יתבארו בע"ה להלן לח:).

ב. אלה החוקים, אלו המדרשות. והמשפטים, אלו הדינים. אשר תשמרון, זו משנה. לעשות, זו מעשה.

ג. מקום שאמרה תורה 'ביאה ומושב', לרבי ישמעאל משמעו בארץ לאחר ירושה וישיבה, ולפיכך איסור 'חדש' שנאמר בה ביאה ומושב, אינו נוהג אלא בארץ. ולרבי אליעזר ורבי עקיבא, משמעו בכל מקום שאתם יושבים, ולפיכך חדש נוהג גם בחוצה לארץ.

ונחלקו אם קירבו נסכים במדבר, לרבי ישמעאל לא קירבו לקרבן יחיד, ואמרה תורה שמביאת הארץ ואילך לאחר ירושה וישיבה יקריבו נסכים גם בקרבן יחיד. ולרבי עקיבא כבר קירבו במדבר גם בקרבן יחיד, וביאה שאמרה תורה בנסכים הוא להטעינם גם בבמת יחיד שהיה להם כל י"ד שנה של כיבוש וחילוק.

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

דף ל"ז ע"ב

- א. י"א בשם רבי ישמעאל, כי במקום שאמרה תורה 'ביאה' סתם, הוא מיד לאחר שיבואו לארץ, ובמקום שאמרה 'ביאה ומושב' הוא לאחר ירושה וישיבה. וי"א בשם רבי ישמעאל, שגם אם אמרה תורה 'ביאה' בלא מושב, הוא לאחר ירושה וישיבה, כמו שפרט לענין מלך וביכורים.
- ב. למה אמרה תורה 'מושב' לענין שבת, ללמד שאינה צריכה קידוש בבית דין, אע"פ שהיא כתובה בפרשת המועדות.
- ג. למה אמרה תורה 'מושב' לענין חלב ודם, ללמד שאסורים גם בזמן שאין קרבן, אע"פ שכתובים בתורה בפרשת הקרבנות.
- ד. למה אמרה תורה מושב במצה ומרור, ללמד שישנם גם בזמן שאין קרבן פסח, אע"פ שנאמר על מצות ומרורים יאכלוהו.
- ה. התורה אמרה 'ביאה' בתפילין ופטר חמור, לומר, עשה מצוה זו שבשבילה תיכנס לארץ.

ל

אומץ יקר!

דוח לנו על תיקון מעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכתובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il